

Dedem Babam Ve Ben 2

– Arzeni · 26 Mayıs 2014

Hacı Kamil Efendi ismiyle anılan dedem; işinin erbabı olarak çevrede itibar sahibi bir kişiydi. Ticaret, hayvancılık ve ilimle iştigal ederdi. Sabah ezanından önce kalkar abdestini alır, bir iki sayfa Kur'anı Kerim okur sonra namazını eda ederdi. Bu kalkış sonrası daha uyumaz, ineklerin bakımı ve meraya götürülmesi işini bizimle beraber yapar, sonra gelir dükkanı açardı. İlk müşteri gelene kadar da çeşitli kitaplar okur, notlar alırdı. Çocukluğumdan beri güneşin doğuşunu izlemek için erken kalkmayı dedem öğretmişti. Her sabah odalarımıza gelir; ebeveyn odasını sonra da benim odamın kapısını nazikçe tıklar. Bin bir nazla kalkar, ikinci katta iğde ağaçlarının gölgelediği perdesiz penceremde o anı izler, kendimce tefekkür ederdim. Evet! Böylesi anların tekerrürü nefsimi sıkıcı bir iş gibi gelse de, bu anı yaşamak ve ertesi güne nefes aldığımı görerek uyanmak, şükürün sahibine şükretmek, kulluk vazifemizdi diye düşünürdüm. Ahşap penceremi açar, temiz havayı ciğerlerime kadar çeker öyle içeri girerdim. Çünkü dedem; "Rızık meleklerinin, o günün rızkını dağıtmak için insanların evlerinin etrafında dönüp durduğunu, kapısını ve penceresini erken açanların huzur ve rızkının daha bol olacağını " söylerdi.

Dedem, Osmanlıca'nın üç yazım türü olan "Sülüs, Nesih ve Rika'yı" iyi bilirdi. Çünkü, hat çalışmaları vardı kendine ait. Hayatını dolu dolu geçirirdi. Dükkanın arka kısmında bulunan "Ardiye" dediğimiz bu yerde kendine bir köşe yapmıştı. Osmanlıca'nın bu üç türünü ve hat sanatının inceliklerini burada bana da öğretmişti. Hatta kendi eliyle yazdığı "İlmihal" kitabını ve dört adet tablosunu; "Bunlar sana hatıram olsun" deyip vermişti. Babam ona pek çekmedi. Daha çok ticaret ve çiftçilikle uğraşır. Evet! kulluk vazifelerini yerine getirir. Çalışkandır, dürüsttür, konuya komşuya yardım eder, Kur'an okur ama o kadar... İşin ilmi kısmıyla fazla ilgilenmezdi dedem gibi. Ben daha çok dedemin yanında kalırdım. Onunla gezer, camiye-cemaate onunla giderdim. Dostlarıyla yaptığı sohbetlere katılırdım. O sohbetler hiç bitmesin isterdim. İlime tedrisata çok önem verirdi. "Kişi, önce nefsinin terbiye etmeli, sonra etrafına ahkam kesmeli " "İlimsiz hayat, kurumuş ağaç gibidir." derdi.

Ata yadigarı üç katlı ahşap evimizin bahçesi; çoğunlukla elma, kiraz, iğde, dut ve diğer meyve ağaçlarıyla bezeliydi. En alt katın bir kısmı ahır, diğeri tandırbaşıydı. Dedemin babası Kırım Türklerinin bir kolu olan Alimoğulları soyundandır. Bin yedi yüzlü yılların sonunda buraya gelmişler. Dedemin babası Kırımlı Bekir Hoca ; İnançlı ve çalışkan olması sebebiyle çok eziyetler çekmiş ama sonunda burada yıllarca sevilmiş ve sayılmış...Üç kızı ve bir oğlu vardı. Kızlarını ilim erbabı insanlarla evlendirmişti. Dedemle ölene dek aynı evde yaşadılar. Yüz üç yaşına kadar sağlıklı ve akli başında yaşadı. Biraz kulakları ağır işitiyor, yürümekte zorlanıyordu o kadar. Ona rağmen ölene dek namazlarını ayakta eda etti. Son on yılını beraber geçirmek bana da nasip oldu. Bekir Bey'in cenazesine Padişah Abdulmecit ve erkanı ile Arzen ovasına yakın tüm köylerin ileri gelenleri ve sevenleri katılmıştı. Ahali; "Kırımlı Bekir Hoca öldü, bu ovanın bereketi gitti" dediler. Dedem, babasının ölümüne epey üzüldü. bir ay kadar işlerini aksatır gibi oldu. Çünkü, gelen giden o kadar çoktu. Dedem, bu badireyi inancı ve metanetiyle atlattı. Ahırımızda bulunan inekleri,

dedem,babam ve ben beraber otlatmaya götürürdük. Ahırdan meraya yaklaşık dört kilometrelik patika yol vardı. O yolda nice sureler, dualar, hadisler ezberletmiştir.

Dedemin sabah erkenden kalkıp çobanlık yapmasını yadırgayanlar olurdu çoğu zaman..."Hocam, sizin gibi alim birinin çobanlık yapması uygun mudur?" dediklerinde; "Çobanlık peygamber mesleğidir.Tüm peygamberler ve özellikle de bizim Habibi Edibimiz,iki cihan serveri, Peygamberler peygamberi Hz.Muhammed (SAV) çobanlık yapmıştır.Biz yapmışız çok mu?" derdi. Bir defasında yine yolda gelirken; Veysel Karani Hazretlerinin hikayesini anlatmıştı.O da deve çobanlığı yapmış. Peygamberimizin aşkıyla yanıp tutuşan gönül eriymiş. Annesinin izni süreli olduğu için, Peygamber Efendimizin Hane'i Saadetlerine kadar gelip,evinde olmadığı için gerisin geriye gelivermiş...Sonrasında, Hz.Ömer ve Hz.Ali eliyle iki hırkasından birini ona göndertmiş ve onu taltif etmişlerdir.Ne büyük saadet...

O'nu çok seviyordum.Bir saat yanından ayrılısam özlüyordum.Her Pazartesi ve Perşembe oruç tutar akşamlarında ise ilmi sohbetler yapardı.Etrafında bir çok talebesi ve dost meclisi yarenleri o günleri iple çekerlerdi.Öylesine güzel bir hitabeti var ki,dinlemeye doyamayız.Sanki,ağzından bal damlardı.Hele hele Peygamber Efendimizi ve onun asr'ı saadet dönemine ait menkıbeleri anlatırken çoşar -çoşturur,ağlar - ağlatırdı.Kendine örnek olarak aldığı Resullullah Efendimizi dilinden düşürmezdi.Küçük çocukları sever onlara şekerler verirdi.Şehre indiğimizde Cami'i Kebir de verdiği vaazlarda ise cami dolar taşardı. Devamı var...